

Posudek konzultanta na rigorózní práci Mgr. Karoliny Zímové, „Výkon advokacie v českých zemích od vydání Provizorního advokátního řádu z r. 1849 do současnosti“, 113 str., literatura 2 str., příloha 5 str.

p 20. 2. 2007
 Autorka se pokusila postihnout syntetickým pohledem doprovázeným několika podrobnějšími analytickými rozbory dílčích témat (např. pokoutnictví, role advokátních komor, tarif versus smluvní odměna, židé v advokacii) celkový normativní obraz advokacie ve vymezeném časovém rámci. To znamená, že část práce (cca od str. 95) překračuje hranice právní historie do práva platného, respektive i za jeho mez (str. 106 a n.).

S
ve II. pol.
 Nad rámec tématu obsahuje odevzdaný spis (např. str. 47 a n. a 83 a n.) výklad o právní úpravě notářství. Relativně nadbytečných pasáží se vyskytuje v práci ovšem více, zejména v I. části, kde se podávají všeobecné charakteristiky např. právních knih nebo kodifikací. Jejich posloupnost je místy problematická: např. o zemských zřízeních (včetně jediné věty o moravském zřízení) je podán výklad nejdříve na str. 12-13, opakovaně o zemských zřízeních českých na str. 17-19 a o dodatku k poslednímu z nich na str. 13-14, když důvodem k zařazení této samostatné kapitoly bylo patrně Menčíkovo prokurátorství, což ve skutečnosti byl úřad královského prokurátora, který poskytoval právní služby (včetně soudního zastoupení) jen králi, eventuálně vznikajícímu fisku, zásadně ne jednotlivcům (srov. chybně i str. 18, řádek 3).

den 2007
 V celé části I. se vyskytuje více drobných prohřešků (např. str. 10: Všehrdovy knihy devatery „nikdy“ nevyšly tiskem a „byly vydány ... poprvé v roce 1874“ (ve skutečnosti 1847); str. 11 – v subkapitolce „Středověcí řečníci se v souvislosti se způsobilostí jednat u soudu hovoří o „svobodných občanech“, což je nepřipadné, str. 19 v jakém smyslu má usnesení generálního sněmu Koruny „lokální význam“? Str. 24 Josephina z r. 1707 (Josefa I.) a Josefinský civilní soudní řád z r. 1781 (Josefa II.) jsou dva různé předpisy, apod. Tyto chyby vznikají přebíráním faktografie z převzaté faktografie ve starší literatuře. Proto např. k informaci o zemských zřízeních, bylo lépe sáhnout ke sborníku „Vladislavské zřízení zemské a počátky ústavního zřízení v českých zemích (1500-1619)“, Praha 2001, který poskytuje nejaktuálnější hladinu poznatků a nejpřesněji formulovanou úroveň názorů, totéž platí i o Brněnské právní knize písaře Jana nejnověji vydané s komentářem J. Flodra atd.

mise
 Počínaje částí II. těžší práce z literatury, která se o tématu objevila od počátku devadesátých let minulého století. Jejího využití se autorka zhostila vcelku dobře. Domnívám

se, že vlastní vklad rigorozantky se nejvíce projevil v částech IV. – V., které vykazují řadu informací, upozornění a postřehů jdoucích za hranice obvyklého rozboru tehdy platné úpravy.

Jsem toho názoru, že autorka se snažila vyrovnat s tématem poctivým úsilím a ve výsledku jej zvládla. Místy by ovšem více citu pro právní minulost bylo na místě. Uherské zákonné články (např. str. 83) se při citaci zkracují zák.čl., mezi prameny a literaturou je třeba zachovávat rozdíl (viz str. 20 a její seznam), v Příloze se v nadpisu hovoří o (právních) předpisech od r. 1849, ale ve skutečnosti výčet začíná až r. 1868 (chybí tam úpr.předpisy ze str. 27-28). Jednací řád a volební řád sněmu ČAK nebudou nejspíše „právní předpisy“ (poslední strana Přílohy).

Shora uvedené výhrady nemění nic na mém základním soudu, že práce splňuje nároky kladné na práce rigorózní a může se stát předmětem obhajoby.

V Praze dne 16.4.2007

Doc. JUDr. Vladimír Kindl